

KRETA CIRKLO

CERCLE DE GUIX CIRCULO DE TIZA

nº 9 tardor-hivern 2021

Naturgy

endesa

 IBERDROLA

Naturgy

endesa

 IBERDROLA

Naturgy

**CONTRA LA PUJADA
DE LALLUM**

**EXPROPIACIÓ I
COL·LECTIVITZACIÓ
DE LES GRANS
EMPRESSES
ELÈCTRIQUES**

**SENSE INDEMNITZACIÓ
I SOTA CONTROL DELS
TREBALLADORS**

Internaciema Kolektivista Cirklo

Contingut

Balanç d'un govern sotmès als interessos del gran capital.....	3
La classe obrera existeix i necessita lluitar.....	8
Per la vacunació universal i gratuïta contra la covid-19.....	9
CUBA:.....	14
A baix Iván Duque, la seua repressió i tots els seus projectes de fam i misèria!.....	16
Kolekto afiŝoj de la Pariza kaj Liona Komunumoj 1870-1871.....	19
La socialització de la societat.....	20

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'òrgan d'expressió
d'Internaciema Kolektivista Cirklo
www.ikcirklo.org
ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo
és membre del
Col·lectiu Revolució Permanent
www.revolucionpermanente.com

Balanç d'un govern sotmès als interessos del gran capital

A punt d'entrar al seu tercer any de gestió, s'imposa la necessitat d'un balanç del govern PSOE-IU-Podemos, auto-proclamat com "el més progressista de la història".

Reformes laborals, salari mínim, subsidis, migrants, ocupació

En dos anys, el govern no ha derogat, com va prometre, les reformes laborals que han reduït al mínim els drets dels treballadors, implantat l'acomiadament lliure quasi gratuït i establert la precarietat generalitzada. El compromís d'apujar el salari mínim s'ha quedat en quantitats ridícules que avergonyeixen fins i tot a les submises burocràcies sindicals d'UGT i CCOO.

El "producte estrella" de Podemos, la Renda Mínima Vital, ha resultat ser més pobre i restrictiu que els instruments ja existents en moltes comunitats autonòmiques.

Els migrants, inclosos els menors d'edat, segueixen sent tractats com a delinqüents i reexpeditos "en calent" al Marroc.

A més, el govern permet els acomiadaments massius en sectors tan rendibles com la banca i prepara l'expulsió de milers d'interins, després de privatitzar la gestió de serveis públics de tanta importància com el SEPE.

D'altra banda, mentre les màquines de màrqueting governamental anuncien les "grans millores" de l'ocupació en els últims mesos, la realitat és :

- que hi ha tres milions i mig d'aturats i només dos milions rep alguna prestació;
- que les taxes d'atur superen el 38% entre els joves;
- que es destrueixen sense parar ocupacions de qualitat en la indústria i els serveis; que aqueixes ocupacions perdudes se substitueixen mitjançant contractes cada vegada més precaris;
- que entre gener i setembre de 2021, de 12,4 milions de nous contractes 11 milions han sigut temporals (el 88,5%) i un de cada 5 a temps parcial.
- que la capacitat adquisitiva dels salaris es perd dia a dia amb una inflació mitjana que al setembre ja arribava al 4%, i això sense reflectir l'escalada ni dels lloguers ni de l'electricitat.

Pensions

De la mà del ministre José Luis Escrivá, de trajectòria professional sempre lligada als grans interessos bancaris (Banc d'Espanya, Banc Central Europeu, BBVA), el govern prepara un nou atac al sistema públic de pensions. El projecte aprofundeix en el gran pensionàs de Zapatero i es proposa augmentar encara més l'edat de jubilació (70-75 anys, amenaça!), reduir les pensions reals castigant més la jubilació anticipada i canviar de

nom però no de contingut, la reforma del PP. Però va molt més lluny que totes les reformes anteriors: se centra en l'entrada dels fons de capitalització en el sistema actual, de repartiment, i en l'impuls dels plans privats col·lectius. S'obri la via, activament, al vell somni de la burgesia de desmuntar el sistema públic de pensions per obrir un territori immens de negoci a la banca privada.

Habitatge

Els desnonaments han afectat 30.000 famílies l'últim any, malgrat la promesa de Sánchez-Iglesias de què es prohibirien durant la pandèmia. Els preus dels lloguers

han pujat una mitjana del 40% en els últims 5 anys, però moltíssim més en les grans ciutats i amb la pandèmia. Milions de joves amb treballs precaris no poden independitzar-se dels pares, milions de famílies treballadores han de triar entre pagar el lloguer o menjar. Els pisos compartits han deixat de ser una forma de vida

d'estudiants per a passar a ser una necessitat de famílies treballadores, amuntegades per a poder pagar el lloguer o la hipoteca.

Els desnonaments afecten fins i tot els ancians, les pensions ridícules dels quals no poden absorbir els increments dels lloguers.

Davant aquest drama, la proposta de llei d'Habitatge, pactada entre PSOE-Podemos, ni tan sols dificulta els desnonaments de les famílies. Es limita a aprovar

mesures per a facilitar la construcció i explotació privada de suposats habitatges "socials", a aprovar incentius fiscals als propietaris perquè "no pugen molt" els lloguers i a subvencionar temporalment (dos anys), amb 250 € al mes, a una proporció xicoteta de joves. Mesures totes elles provades àmpliament en altres països sense cap èxit (només cal mirar la situació a Berlín després de diversos

anys d'implantar el mateix sistema incentivat de control "voluntari dels increments"). En realitat, paraules i paraules. Ni tan sols pegats. Perquè la base política del govern és el respecte absolut a la propietat privada dels grans propietaris, fins i tot quan aquesta són centenars de milers de pisos en mans dels fons voltor i provén del salvament a la banca amb diners públics o de la privatització escandalosa dels habitatges municipals públics.

Catalunya

Tampoc s'ha fet un avanç gens important per solucionar de manera democràtica el conflicte amb Catalunya: després de dos anys com a president del Govern, Sánchez manté la persecució activa del president a l'exili, Carles Puigdemont i s'ha limitat a indultar parcialment i condicionalment a nou presos-insígnia.

Més de 3.000 persones encausades, arrossegades a la falsa proclamació de la república catalana, han quedat a

la mercè del sistema judicial espanyol, de les seues lleis repressives intactes i dels seus jutges reaccionaris.

La pau institucional actual entre els governs espanyol i català òbviament no es deu a l'acció del primer, sinó a la capacitat d'arrossegar-se del segon, de la mà d'ERC i Junts, els representants de sempre de les diferents fraccions de la burgesia catalana.

Estat postfranquista i lleis repressives

Tot està sent respectat escrupolosament pel govern: la monarquia putrefacta i corrupta, l'església catòlica amb les seues subvencions i el seu poder, els aparells judicials, repressius i militar, controlats des del més profund per les mateixes forces postfranquistes (inclosos l'Opus Dei i els Legionaris de Crist) que dominen al PP i Vox. Es respecta tot, encara sabent, per experiència dels governs anteriors del PSOE i per la pròpia de dos anys, que aqueixes forces no per ser tractades amb guant de vellut deixaran d'utilitzar amb ràbia creixent els seus recursos i el seu poder per a intentar recuperar el govern.

Res s'ha tocat tampoc de les darreres lleis repressives del PP. En la seua campanya electoral el PSOE va prometre derogar-la, però la Llei mordassa es continua aplicant a vaguistes, manifestants, periodistes, artistes, bloggers. Com el codi penal i els seus delictes "contra els sentiments religiosos" i "d'odi", purs delictes d'opinió que només existeixen per a defensar a capellans i feixistes.

Ni tan sols s'ha depurat a la policia, després de les proves presentades en el cas judicial Villarejo. El govern no sembla veure raons per a això, malgrat l'ús continuat de l'aparell policial i judicial per a la persecució privada dels enemics polítics externs del PP (Podemos, catalans, amb falsificació de proves..), o contra "amics" interiors del mateix partit. Sense comptar la posada a la disposició de les clavegueres de l'estat a favor de conspiracions d'aquesta o aquella fracció dels consells d'administració de BBVA, Repsol, CaixaBank i qualsevol empresa que pagara bé.

Tot això té les seues conseqüències cada dia: la major part de la corrupció del PP queda impune en els tribunals, com la major part de les agressions policials, feixistes o homòfobes. La policia protegeix els manifestants de Vox i acusa de delictes "d'odi" als manifestants antifeixistes

que els encaren. Fins i tot un diputat de les Corts pot ser condemnat pel Tribunal Suprem (Alberto Rodríguez, Podemos) sense proves, simplement per la declaració d'un policia. Una situació habitual, d'altra banda, en les sentències contra treballadors dels piquets de vaga o representants sindicals no domesticats.

El recent acord PSOE-PP-Podem per a la renovació del Tribunal Constitucional i el de Comptes, amb el seu repartiment partidista de llocs, només afegeix més descaradura a la falsa independència del sistema judicial. Intacte en tota la seua estructura, aquest sistema

**SOM I SEREM
SENSE MORDASSA**

PER LA DEROGACIÓ DE LA LLEI MORDASSA

**MANIFESTACIÓ
DISSABTE 5 DE JUNY**

COLUMNA EN BICI DEFENSA DEL TERRITORI 17h Edifici del Rellotge	COLUMNA FEMINISMES 17:30h Rectorat de la UV	COLUMNA ANTIRACISME/ ANTIFEIXISME 17:30h CIE de Sapadors	COLUMNA HABITATGE 17:30h c/ Túrria 49-51
---	--	---	---

Confluència 19h plaça de l'Ajuntament de València

judicial ara tindrà l'aval explícit no sols del PSOE sinó també de Podemos.

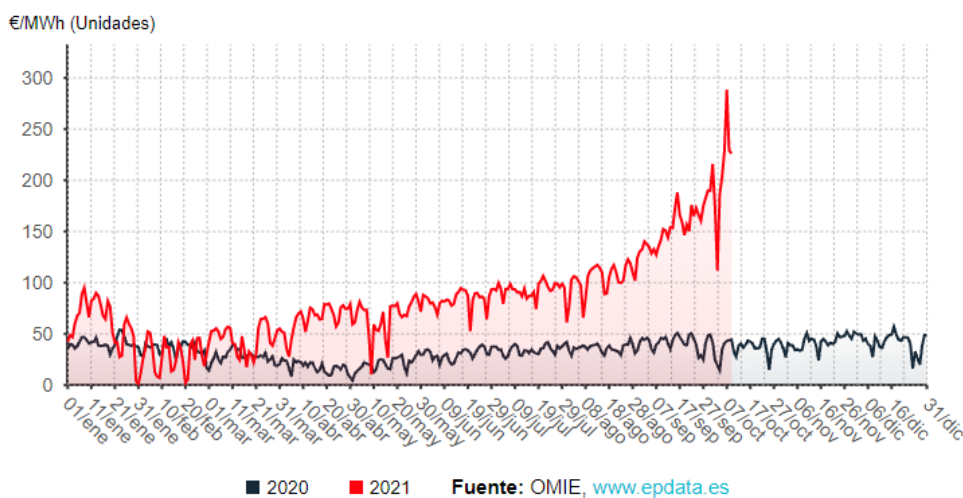
El preu de l'electricitat i l'oligopoli energètic

Pràcticament cada dia que passa, el preu de l'electricitat assoleix màxims històrics, sumant-se a l'efecte de l'encariment de l'habitatge i els aliments. Per als primers 9 mesos de l'any, l'INE calcula que el rebut de la llum a les famílies ha pujat un 40% malgrat la reducció temporal d'impostos.

CO₂ (que no és més que un impost de la UE), a causa de l'estirada de la remuntada econòmica. No hi ha pitjor mentida que la veritat dita a mitges. Si bé és cert que es tracta d'un fenomen mundial, poc a poc ha anat desen-tranyant-se la madeixa al voltant de les tarifes anomenades marginals, dissenyades per a garantir el màxim benefici de les empreses. Aquestes tarifes

imposen al consumidor el preu del mètode de producció més car, ara el gas. Com només el 27% de tota l'electricitat produïda té aqueix origen, l'electricitat originada per altres mitjans més barats (el 73% del total) genera beneficis extraordinaris a la mateixa velocitat que s'encareix el gas. Poc importa que s'expulse a la pobresa energètica

Comparación diaria del precio de la luz entre 2020 y 2021

Fins a setembre, mentre les famílies treballadores eren les més afectades, el govern s'ha limitat a dir que es tractava d'un problema molt a curt termini, a demanar "empatia" (sic) a les empreses subministradores o, ja al juny, a reduir temporalment l'IVA de la factura.

La decisió d'intervindre només s'ha pres de debò quan al setembre el preu descontrolat de l'energia afecta sectors importants de la burgesia, i han començat a haver-hi tancaments d'empreses per impossibilitat d'assumir els costos elèctrics. Van començar els xicotets negocis, però el tret d'eixida l'ha donat la siderúrgica d'alumini Sidenor, a Euskadi, que ha tancat fins a desembre, després de veure multiplicat per 4 la seua factura energètica. Després d'ella, immediatament, han anunciat tancaments Fertiberia, Ferroatlántica, Asturiana de Zinc, AcelorMittal, i el llistat s'amplia setmana a setmana.

L'explicació oficial del tripoli Endesa-Iberdrola-Naturgy, assumida oficialment pel govern, és l'encariment internacional del preu del gas i amb ell els drets d'emissió de

a milions de llars i s'arruïnen empreses.

Després de marejar la perdiu durant mesos negant l'innegable, el propi govern calcula, en el seu Pla de Xoc aprovat a l'octubre, que aquests beneficis extraordinaris embutxacats per les elèctriques gràcies a la pujada del preu del gas ("beneficis caiguts del cel", diu) ascendeixen ja a 2.600 milions d'euros. Que se sumen als 7.000 milions que anualment obtenen d'una manera suposadament més terrenal.

L'oligopoli no està disposat a perdre l'oportunitat de qualsevol euro de benefici. En ple estiu i època de sequera buiden pantans - en secret i impunement - per a aprofitar més encara la diferència entre el cost barat de producció i el preu car de venda. A cada insinuació del govern de controlar les seues rendes, les elèctriques responen amb tal prepotència que han arribat a amenaçar amb parar les centrals nuclears!

Las grans corporacions han decidit sempre el que el govern ha de fer, per a això és el seu estat. Però en aquest cas, els llaços de les empreses dominants del sector amb l'aparell de l'estat són directes i escandalosos. Els seus homes ocupen els llocs de les institucions encarregades de controlar-les. A més, el circuit es tanca amb les anomenades "portes giratòries": el tripoli Endesa-Iberdrola-Naturgy porta dècades garantint sucoses sinecures a desenes d'ex presidents de govern, ministres, secretaris d'estat i alts càrrecs de tots els partits governants. Leopoldo Calvo Sotelo, Felipe González i José María Aznar encapçalen la llista d'agraïment pels serveis prestats. L'últim, Miguel Carmona a l'octubre de 2021, és un nan al costat d'ells o de Miguel Boyer, Pedro Solbes, Luis de Guindos, Rodrigo Rato, Elena Salgado, Josep Borrell, Javier Solana o Narcís Serra.

Durant aquest temps, Podemos ha fet de flanc esquerre governamental amb la seua proposta de creació d'una empresa pública per a fer-li la competència a les privades. Pur fum podemita, que requeriria temps i molts diners públics i que serveix per a acostumar els seus seguidors a respectar la propietat privada del gran capital i llur dret sagrat al benefici en condicions de mercat "més saludables". Aquest partit i el reformisme

independentista basc o català (Bildu, la CUP) han limitat tot el seu esforç de mobilització de masses a la convocatòria d'alguna apagada, com el del 8 d'octubre "contra la pujada de la llum i l'oligopoli de les elèctriques", signada al costat d'ERC i Junts. Mai plantegen l'expropiació de les companyies i posar-les al servei de les necessitats del conjunt de la societat, ni tan sols fixar un preu màxim de l'electricitat. Res nou que esperar d'ells. Les confederacions sindicals, per part seua, gemeguen de quan en quan en els mitjans de comunicació, pregant al govern "que controle els preus". Res nou, tampoc.

Finalment, el "Pla de xoc" negociat amb Podemos per a l'aprovació dels pressupostos pretén limitar durant uns pocs mesos i parcialment (deixant intacte el 10%) els beneficis extraordinaris. Però es tracta d'una simple retenció, perquè s'estableix la garantia jurídica de recuperar-los en el futur via "dèficit tarifari", aqueix mecanisme etern que fa que el preu de l'electricitat a Espanya siga dels més cars d'Europa.

En resum, el Pla de Xoc no és més que un xicotet pegat que a més costarà a les arques de l'estat 900 milions d'euros de drets d'emissió de CO₂, que se li condonen a les companyies. I l'1 d'abril de 2022 volta al mateix mecanisme infernal.

Capitalisme verd i els diners de la UE

L'Estat Espanyol serà un dels grans beneficiats del fons d'emergència COVID aprovat per la UE ("Next Generation"). Se li han adjudicat un total de 140.000 milions. Fins a l'any 2023 es rebran 72.000 milions d'euros que no hauran de ser retornats, a diferència de la suma restant que podrà ser sol·licitat en qualitat de crèdits fins a 2026. Per a entendre l'envergadura dels números: es rebrà en dos anys, en concepte de subvenció no retornable, l'equivalent al 6,3% del PIB anual. Es tracta d'un pastís gegantesc a repartir-se entre les diferents fraccions econòmiques i territorials de la burgesia. Les lluites, la compra-venda de vots, els paranys i els escàndols estan ja desenvolupant-se. Els més forts es faran amb la part del lleó.

El control centralitzat d'aquests fons des del govern li atorga un poder enorme. Però, per això mateix, també agreujarà encara més la ferotgia amb la qual serà assetjat pel partit desplaçat, el PP, i el seu actual gos de

presa, Vox, que mobilitzaran desesperadament les seues bases socials actuals i potencials. I, davant l'absència d'organitzacions de masses que defensen mínimament els interessos de les classes treballadores, pot ser que arrossequen darrere seu i les seues posicions ultrarreaccionaries a fraccions importants de la petita burgesia arruïnada i de la pròpia classe obrera. El fenomen Díaz Ayuso de Madrid no és més que un assaig en aquesta direcció.

El "Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència" és el projecte del govern PSOE-Unides Podem per a l'ús d'aquests fons. Oficialment, un del seus objectius principals és "la transició energètica" que implicarà el repartiment multimilionari entre les grans empreses energètiques que tenen a tot l'Estat contra les cordes i que, a més, són les majors contaminants. Diners al llop, perquè cuide les ovelles.

D'altra banda, la sinceritat del lliurament del govern a la lluita contra el canvi climàtic la mostra el seu suport als projectes d'ampliació dels aeroports de Barcelona o Madrid i a la del port de València, que tant interessen a la gran burgesia. No obstant això, a l'executiu sí que li sembla molt ecològic el seu projecte per a cruixir de peatges els usuaris de les carreteres, mentre permet que els preus ferroviaris entre grans ciutats siguin inacessibles a les famílies treballadores.

Ni una mica de tots aquests diners europeus està previst que s'aplique a alleujar problemes i necessitats de la classe obrera i la resta de treballadors. No es dedicaran, per exemple, a la millora de la sanitat pública, deteriorada després de dècades de retallades. Ni si més no a

actualitzar els sous del personal sanitari, exhaust per una pandèmia controlada, però no finalitzada. De fet, no tenim cap mena de dubte de què els fons europeus tampoc es dedicaran de veritat a alleujar l'agressiu assetjament de la producció capitalista contra la naturalesa, perquè l'únic objectiu d'aquest sistema és la maximització del benefici privat, i és això el que ens ha portat al desastre ecològic actual.

Això és la socialdemocràcia en la seua més pura naturalesa: quan governa, gestiona els interessos conjunts de la burgesia i adorm les masses treballadores amb promeses i petites engrunes o pegats que no solucionen els problemes i que són fàcilment reversibles per governs posteriors.

La classe obrera existeix i necessita lluitar

Passat l'estupor i les limitacions dels mesos més durs de la pandèmia, la classe obrera comença a reprendre impuls en les seues lluites, quasi sempre defensives. A les importants mobilitzacions recurrents en defensa del

sistema de pensions se sumen les cada vegada més habituals vagues en el sector sanitari, metres, ferrocarrils, bombers forestals o metall. Entre elles cal destacar la vaga de Tubacex, a Euskadi, que ha durat 236 dies i obtingut la reincorporació dels 129 acomiadats. És una fita molt important en els actuals temps i una victòria amarga, perquè ELA i CCOO han dividit a última hora l'assemblea i signat l'ampliació de la jornada anual en 40 h i la congelació salarial fins el 2025. Però és una prova més que la lluita, la democràcia obrera i la unitat permeten vèncer.

En aquest moment, els eixos prioritaris que exigeixen aconseguir un front comú de la classe obrera i de totes les classes treballadores són:

- La defensa dels llocs de treball de qualitat enfront de la precarització,
- la reducció de les hores de treball fins a acabar amb l'atur,
- l'actualització dels salaris i pensions enfront de la pèrdua de poder adquisitiu,
- la congelació dels lloguers en el nivell més baix anterior a les dues bombolles immobiliàries,
- la congelació del preu de l'electricitat en el nivell, com a mínim de 2019,
- la defensa de la sanitat, el sistema públic de pensions i l'ensenyament públic,
- la regularització dels treballadors i treballadores migrants,

Un front comú per a la lluita. Perquè només exercint la lluita de classe contra classe s'obtenen victòries. De l'actual govern, reformista sense autèntiques reformes, els treballadors no poden esperar cap solució real als seus problemes i necessitats.

Per la vacunació universal i gratuïta contra la covid-19

24 d'octubre de 2021 - COREP

Vacunació i immunitat col·lectiva

El principi de la vacunació és immunitzar un humà o un animal contra una malaltia causada per un agent patògen (virus, bacteri...), inoculant-li una versió atenuada o una part (per exemple, una proteïna) d'aquest agent, el qual estimularà el sistema immunitari, qui prepararà les seues defenses contra l'eventual infecció.

L'eficàcia de les vacunes és variable (al voltant d'un 60 % en un adult de bona salut per l'anyal de la grip, on els virus muten sovint, més del 90 % pel « DTP » contra la diftèria, el tètanus i la poliomielitis). Hi poden aparèixer efectes secundaris temporals i sense gravetat, deguts a la resposta immunitària: fatiga, febre, cefalees, dolors musculars, envermelliment....Poden aparèixer

rarament efectes secundaris, generalment a causa d'un desajust immunitari o a una intolerància als additius. Comparades amb els tractaments mèdics basats en la ingestió repetida de molècules, amb eficàcia que sovint va en paral·lel a la seua toxicitat, les vacunes són una bona opció i tenen pocs efectes secundaris prolongats. En la història de les vacunes no hi ha hagut mai cap efecte secundari aparegut per primer cop més de tres mesos després de la injecció.

La vacunació universal, és a dir a escala planetària, ha permès eradicar la verola o pigota. En molts països, la vacunació obligatòria contra la diftèria, el tètanus i la poliomielitis ha permès obtenir la immunitat col·lectiva, per això els casos en són extremadament estranys.

Les vacunes contra la covid són fiables i eficaces

Les vacunes contra la covid-19 han estat posades a punt per grups capitalistes privats (Estats Units, Gran Bretanya, Alemanya, Rússia, Xina..), però utilitzant la recerca pública. Són de dos tipus:

- Les d'ARN missatger (ARNm): brins d'ARN donen instrucció a les cèl·lules de fabricar la proteïna S (Spike) del virus, l'antigen que deu desfermar la producció d'anticossos: Pfizer-BioNTech, Moderna.

- Les de vector viral: un adenovirus inofensiu per a l'ésser humà porta la proteïna S (Spike) del virus a les cèl·lules: Sputnik V, AstraZeneca, Ad5-nCoV, Jansen, etc.

En l'escena mundial i les xarxes socials, els «antivacunes» aixequen objeccions a la vacunació contra la covid invocant llur novetat i el caràcter innovador de la tecnologia emprada per les primeres. Però totes aquestes objeccions han estat refutades, amb base a la pràctica, pels científics competents de tots els països.

«*Risc de trombosi*»: alguns casos de trombosi en pacients vacunats amb AstraZeneca han conduït els governants a suspendre la seua utilització, després de restringir-les a persones de més de 55 anys. Aquests casos són molt infreqüents, hom comptabilitzava a finals de març 62 casos de trombosi venosa cerebral en el món, dels quals 44 en els 30 països de l'Espanya

econòmic europeu sobre 9,2 milions de dosis d'administrades.

«Aquestes vacunes han estat desenvolupades massa ràpidament»: Tradicionalment, el desenvolupament d'una vacuna prenia una desena d'anys, però ací només ha dut un any. De fet, vista la urgència, en un context de carrera a la vacuna, els Estats han invertit massivament en els laboratoris farmacèutics i aquests han invertit massivament en personal i material. Algunes proves que abans es feien en seqüència ara s'han fet en paral·lel. I si les multinacionals esmerçaven temps per desenvolupar les vacunes, era també perquè són costoses en fabricació (recerques, tests, validacions, produccions) i no aporten més que poc de profit, sobretot si només cal una sola injecció amb molt poques injeccions de record al llarg de la vida.

«És una nova tecnologia que hom no domina»: L'ARN missatger ha estat descobert en 1961, i és objecte d'experimentació durant molts d'anys. En particular, des de 2009 s'han desenvolupat vacunes basades en ARN, concretament per a l'Èbola. Des de 2015, en l'àmbit veterinari, una vacuna a ARN limita la propagació de la

grip aviar, una altra la del coronavirus de la diarrea epidèmica porcina.

«No tenim experiència prèvia d'aquestes vacunes»: Havent començat els tests sobre aquestes vacunes al mig de l'any 2020, ja fa doncs més d'un any que hom les examina sobre el terreny. Cinc mil milions de dosis han estat injectades, i tots els casos d'efectes secundaris seriosos són documentats i analitzats. No hi ha hagut mai en la història una vacuna tan vigilada.

«No coneixem els efectes secundaris a llarg termini»: L'ARNm injectat en el cos no sobreviu, és ràpidament destruït (en algunes hores o un dia); doncs, tot efecte secundari és provocat per la seua acció just després de la injecció. A més, com que aquest ARNm és d'alguna manera un fragment de virus, tot efecte secundari hauria de ser provocat igualment pel mateix virus (veure més amunt sobre el risc de trombosi. Com s'ha dit abans, en la història de les vacunes, tots els efectes secundaris han estat constatats en els tres mesos següents a la injecció.

«Aquesta vacuna no és natural»: Un aspecte del progrés mèdic és implantar pròtesis al lloc dels segments d'artèries deteriorades, al d'ossos trencats, en dents mancants, etc.

que no tenen res de «natural», no més que la major part dels medicaments que absorbeixen en cas de necessitat la major part dels obscurantistes i complotistes.

La realitat sobre el terreny mostra que les vacunes protegeixen al voltant del 90% contra les formes greus d'hospitalització, fins i tot amb la variant Delta.

La vacunació universal és necessària

Un govern obrer sabria motivar la població cap a la vacunació tot mobilitzant els sanitaris i la comunitat científica. Però els governs que privilegien l'exèrcit a la salut, els dels països avançats que sotmeten el sistema de salut al profit i que escanyen els hospitals públics, no ho poden fer.

De fet, mentre que la prevenció de l'aparició de nous patògens (virus, bacteris...) hauria de ser mundial, que la recerca dels tractaments (vacunes, medicaments...), llur producció i llur repartiment haurien d'ésser mundials, la salut resta en mans dels Estats nacionals arcaics i de grups capitalistes, que tenen per objectiu el profit. Cert, l'OMS ha endegat un programa de vacunació internacional contra el covid-19, COVAX, però és pràcticament irrisori enfront de les necessitats, en particular dels països pobres.

És alarmant constatar el desplegament a dues velocitats de les vacunes contra el COVID-19. La proporció dels adults completament vacunats és del 2% en la majoria de països de renda baixa mentre que ateny aprop del 50% en els països de renda alta. (OMS, FMI, BM, Declaració 27 d'agost 2021).

Però els mateixos països imperialistes presenten problemes. En la major part dels Estats europeus, l'obligació de la vacuna és imposada únicament a certes professions. Els bombers s'han de vacunar, però no els policies que sovint els acompanyen. Els sanitaris ho han de fer, però no les persones de més edat que tenen més

risc de formes greus de covid. Des d'aquell moment, aquestes professions es senten estigmatitzades, el que impulsa a alguns a rebutjar la vacunació, que, tanmateix, és necessària. Una veritable política de vacunació universal començaria per implantar l'obligació vacunal per a un nombre més gran de professions en contacte amb el públic (ensenyants, comercials, llibreters, conductors de camions, duaners..) així com per a certes categories de la població (per exemple els de més de vuitanta anys); de seguida, al ritme de les vacunacions realitzades, aquesta obligació s'estendria a d'altres categories. Una tal obligació, planificada i llargament compartida no crearia aquest sentiment d'injustícia i d'estigmatització.

Una veritable política d'incitació a la vacunació hauria de partir de les autoritats sanitàries i de la seguretat social. Hi ha una ampla franja de població marginalitzada en la societat capitalista per diverses raons (edat, minusvalidesa, aïllament geogràfic, desert mèdic, deficient domini de la llengua, incultura, bretxa digital, etc.) que no ha anat a la vacunació, i que no sempre freqüenta els llocs on el passí és exigít. És doncs necessari que equips de vacunació visiten aquestes poblacions.

En fi, nombrosos governs admeten un test PCR o anti-gènic negatiu. Tanmateix el marge d'error és significatiu per als tests PCR i els tests serològics no permeten valorar taxativament una potencial immunitat protectora, ni sobre la contagiositat. I d'altra part, el contagi per la variant Delta és molt ràpida, un pacient pot mostrar-se contagiós menys de 72 h després del contagi.

La llibertat, és passar-se el semàfor en roig?

En alguns països, els governs refusen prendre mesures, mentre que en d'altres hi ha manifestacions reaccionàries oposant-se a la mascareta i la vacunació, en nom de la «llibertat».

El nucli dur de les manifestacions agrupa els obscurantistes anti-vacunes, els il·luminats conspiracionistes, partits xenòfobs, grups feixistes. Els caps afirmen voler defensar la «llibertat» contra la «dictadura sanitària». De fet, es tracta de la llibertat de contagiar els altres.

En matèria de salut pública, la regla no és pas la llibertat individual, ans la norma obligatòria. Un treballador assalariat no tria lliurement estar afiliat o no a la Seguretat Social, aquesta afiliació és obligatòria. Els pares no trien lliurement pegar a llurs infants, portar-los a escola o no, cuidar-los o no. En interès de tota la població i dels infants mateixos, certes vacunes són obligatòries. En Europa, llur nombre és important (pallola, tètanus, diftèria, poliomielitis, hepatitis B, tos ferina, galtera,

rubèola, meningococ C, pneumococ, grip B), permetent augmentar la cobertura vacunal contra aquestes malalties.

En els llocs de treball i en les ciutats, les regles de seguretat i d'higiene no són opcionals, s'imposen. La limitació de la velocitat dels vehicles no és una opció; el cinturó de seguretat és obligatori per a tots els ocupants d'un vehicle. En nombrosos països està prohibit fumar en els llocs públics tancats. I la utilització de l'amiant en els edificis està proscrit.

La «llibertat individual» en matèria de salut, en particular quan el comportament individual pot afectar els altres, és mostra de la ideologia espontània dels grans burgesos habituats a violar les regles socials, de petits burgesos quina vida social depèn de la capacitat de fer front a la concurrència, així com del «lumpenproletariat» asocial que viu de tripijocs o de la delinqüència. S'oposa al combat secular del moviment obrer per a protegir la salut dels treballadors.

Certament, tot moviment social de gran amplària comença en una certa confusió, però els dirigents d'aquest són filo-feixistes o feixistes, la seua base és la petita-burguesia tradicional, la seua «llibertat» és la llibertat de contagiar.

«Són els reaccionaris qui situen la veritable llibertat en la individualitat, en el particularisme dels individus, de les localitats, de les províncies...» (Friedrich Engels i Karl Marx, La Ideologia alemanya, 1845, III)

En els Balcans, la influència de les Esglésies cristianes ortodoxes i dels partits filo-feixistes dificulten la vacunació i fins i tot la distància social. Per consegüents, els hospitals estan desbordats en Sèrbia (on només 25% de la població ha rebut dues dosis) i en Romania (35%).

En Romania, l'extrema dreta alimenta també les opinions anti-vacunes. Un nou partit ultra-nacionalista i anti-europeu, l'Aliança per la unió dels romanesos (AUR), ha organitzat manifestacions contra el passí sanitari, introduït en setembre, que han reunit el 2 octubre alguns milers de persones davant la seu del govern per a protestar contra la vacunació. Els militants antivacunes han trobat també aliats en el si de l'Església ortodoxa, a la que diuen pertànyer el 87% dels romanesos. (Le Monde, 22 octubre)

En Itàlia, arran de la manifestació anti-passí i anti-vacuna de Roma del 9 d'Octubre, bandes feixistes (Forza Nuova...) han atacat la seu de la principal organització sindical.

Dissabte vespre, a les cinc i mitja, la seu nacional de la CGIL (Confederació general italiana del treball) ha estat assaltada per un grup de manifestants antivacunes que han tombat la porta d'entrada i saquejat l'interior dels locals. (Corriere de la Sera, 9 octubre).

Si és contra el Big Pharma o el govern del lloc, està bé?

En els països dominats, la major part de les organitzacions obreres han reclamat la vacunació, com, en juny 2021, el sindicat ensenyant d'Àfrica del Sud SADTU o el sindicat dels escombraires SIEMACO-SP del Brasil.

Tanmateix, en Bulgària, el partit socialista BSP (membre de la internacional «socialista»), en lloc de reclamar la vacunació universal, es pronuncia contra el passí sanitari al costat del GERB (el partit germà de la CDU-CSU, de l'ÖVP, de Forza Italia, de LR).

En molts països imperialistes, hom ha vist alguns partits reformistes dels que apliquen el «populisme d'esquerres» d' Ernesto Laclau i Chantal Mouffe, així com a centristes habituats a córrer darrere de tot el que es proclame «anti-imperialista» o «anti-guberna-mental», pactar perillosament amb moviments anti-confinament, anti-mascareta, anti-vacuna.

Els robertsonians han eixit d'un llarg silenci el 1er maig per a declarar estúpida: «A baix els confinaments!» (LCI-QI, abril 2021).

Al Brasil, els morenistas del MRT (FTCI), representada en Argentina pel PTS, en Espanya per la CRT, en França pel CCR-RP, han difós, com Bolsonaro i Trump, la idea falsa que la hidroxiclороquina (HCQ) constituïa una alternativa a la distància social i a la vacunació. (Gilson Dantas, Esquerda Diàrio, 15 abril 2020, suprimit després a la xarxa).

En França, LFI sosté les manifestacions dels dissabtes dels anti-vacuna i dels anti-passi sanitari. El seu cap, lluny de defensar l'obligació vacunal, al contrari, s'ha situat en el terreny de l'individualisme burgès.

Aquestes marxés del dissabte estan fora de norma en ple estiu...Diguem-ho: un tal moviment no pot ser «recuperat» per qui siga. És el seu propi objectiu polític. Com molts dels meus amics Insubmisos jo li aporte consideració i comprensió. (Jean-Luc Mélenchon, Facebook, 1er agost 2021).

Pitjor: LO, el NPA, el CCR-RP, el POID, el POI i d'altres grups que es reclamen fraudulentament del trotskisme sostenen eixes manifestacions obscurantistes: "No solament hi ha anti-vacunes en aquestes manifestacions, hi ha també una còlera que s'expressa contra Macron" (Nathalie Artaud, LO, 19 juliol 2021).

És necessària la independència de la classe obrera per a una veritable solució

Els enemics dels nostres enemics no són sempre els nostres amics. Aquesta lògica estúpida qui condueix un ala del moviment socialista i una part de l'anarquisme a sostenir en 1887 el general Boulanger, massacrador dels comuners en maig 1871, en nom de la lluita contra la 3ª república anti-obrera. És aquesta lògica estúpida qui va conduir els estalinistes del partit Tudeh i els castristes de l'organització Fedaiins del poble iranià a donar suport a l'aiatollà Khomeini en 1978. És la mateixa lògica estúpida que condueix alguns centristes a donar suport als atemptats islamistes contra els treballadors. És la mateixa lògica estúpida que condueix els partits social-demòcrates, els antics estalinistes, certs corrents centristes (SP en Gran Bretanya, LO en França...) a donar suport a accions de policies contra els governs en el poder.

Les organitzacions obreres han de traçar una altra via diferent de les de la burgesia, el seu estat i els seus col·laboradors:

- Vacunació gratuïta de tota la població mundial, fi de les patents sobre les vacunes, col·laboració internacional per a produir vacunes i posar a punt els tractaments curatius!
- Contractació de suficients treballadors a la sanitat pública, augment dels salaris! Contra la precarietat, tots fixos en plantilla!
- Expropiació de les grans empreses capitalistes del medicament, d'equips mèdics, de clíniques i residències de majors privades, sota el control dels treballadors!

CUBA:

Per la revolució política, que expulse del poder la burocràcia restauracionista I estenga la revolució proletària a tota Amèrica

27 d'agost de 2021 - COREP

Les protestes massives iniciades el 10 de juliol de 2021 i esteses per tot el territori cubà han marcat un abans i després en la relació de les masses treballadores amb la burocràcia que governa el país des de la revolució social de 1959-1960. En eixe temps, una fracció del M26J nacionalista petit-burgés de Castro i Guevara, armant el poble, es va enfrontar a l'imperialisme ianqui, i els esdeveniments els van portar a anar prou més enllà del seu programa democràtic.

Aquesta revolució va fer esclatar el M26J mateix i el govern d'aliança amb la burgesia "democràtica" oposada al dictador Batista, deposat en 1959 per la guerrilla en el camp i la vaga general a les ciutats. I finalment va acabar expropiant les propietats dels mitjans i grans propietaris de terres i de la burgesia local i internacional. Les conquestes van quedar ofegades dins dels límits de Cuba, de la mà de la burocràcia estalinista de l'URSS (i del partit comunista local), que va ajudar el partit de Fidel Castro a configurar una burocràcia estatal gestora i parasitària de l'economia planificada i a impedir activament l'extensió de la revolució fora de l'illa.

Aquesta burocràcia fa 60 anys que està independitzada per complet de les masses obreres i camperoles, que mai han tingut el control de l'estat per mitjà d'un sistema de democràcia soviètica com el que va inaugurar la Revolució Russa de 1917 i va ser liquidat a la fi dels anys 1920 pel règim de Stalin.

Durant el període inicial, el de la Tri continental i l'OLAS, Castro va exercir una pressió sobre l'imperialisme ianqui amb la guerrilla en tota Amèrica llatina, amb indiferència respecte a la vaga general de 1968 a França i hostilitat (com Mao) a la revolució política de Polònia i Txecoslovàquia. Castro va utilitzar el prestigi de la revolució

cubana (i l'heroisme d'en Guevara) per a ajudar a impedir la revolució proletària de Xile en 1973 i de Nicaragua en 1979. Això permetia a la burocràcia conservar el poder (i els privilegis) encara que l'estat obrer romania aïllat i feble.

Seguint amb retard els passos dels seus mentors russos, la burocràcia estatal cubana fa dècades que cerca la seua pròpia reconversió: de casta parasitària administradora autòcrata de les grans conquestes revolucionàries a burgesia propietària dels mitjans de producció, en el marc d'una economia de mercat capitalista.

Aquest procés s'ha accelerat en els últims anys i ha sigut definitivament santificat per la nova constitució de 2019, que estableix la propietat privada, el mercat i la inversió estrangera com a mitjans necessaris per a impulsar el creixement de l'economia del país.

Sota el bloqueig asfixiant dels EUA, la xicoteta economia cubana ha passat d'estar centrada en el monocultiu de la canya de sucre i dependent de l'URSS (país que absorbia el 72% de les exportacions en 1987) al monocultiu del turisme (amb una regressió a prostitució de l'època de Batista) i de les exportacions de serveis (metges, personal d'infermeria, mestres) que en 2017 constituïen respectivament el 21,5% i 78,4% de les exportacions. A assenyalar que el gran client d'aqueixos serveis és Veneçuela, que paga no amb divises sinó amb petroli, del que depèn, entre altres coses, el 95% de la producció elèctrica de Cuba.

La crisi mundial del 2008-2013, el col·lapse de l'economia capitalista dominada de Veneçuela (també sota el rabiós bloqueig dels EUA) i ara la pandèmia de la COVID-19, han afonat les úniques fonts cubanes d'ingressos de divises, multiplicant el deute exterior i les

ja greus dificultats per al seu pagament, que s'arrosseguen des de 2009. De fet, el juliol de 2021 s'ha signat amb els creditors del Club de París -encapçalats per Espanya- l'enèsim acord d'ajornament de pagament del deute internacional. D'altra banda, des de 2016, la Xina ha passat a ocupar el lloc de primer soci comercial de Cuba (molt a la par amb Veneçuela) i ha mostrat clar interès a entrar a invertir directament en empreses capitalistes (en concret en la "Zona Especial de Desenvolupament- ZED Mariel"), com està fent de manera massiva a tota Amèrica Llatina.

En resum, en 2021 s'han concentrat a Cuba tots els elements per a un esclat social:

- crisi econòmica general que dura més d'una dècada;
- agreujament de les diferències socials a favor dels sectors de la població (especialment l'exèrcit) lligats a activitats econòmiques privades relacionades amb el capital estranger (en 2019 aproximadament el 12% de la població);
- increment generalitzat de preus dels productes relacionats amb les necessitats bàsiques (aliments, aigua, energia), a causa de la política de reducció dels subsidis estatals, en el marc del procés de restauració capitalista impulsat pel govern;
- desproveïment d'aliments i medicines, restriccions i talls d'energia elèctrica;
- crisi residencial, després de dècades d'abandó dels habitatges públics i falta d'ajudes per a la rehabilitació de les privades (que suposen el 88% del total d'habitatges)
- tot això agreujat el juliol de 2021 per la cresta d'una ona d'infeccions COVID-19, que ha tensat al màxim el sistema sanitari i ha mancat en els pitjors moments d'oxigen terapèutic, medicines i material sanitari.

Davant la magnitud de les protestes, inesperades i inaudites a Cuba, la reacció del president Miguel Díaz-Canel ha sigut culpabilitzar de tots els problemes al bloqueig dels EUA, mobilitzar la pròpia burocràcia per a contrarestar les manifestacions massives, reprimir amb violència policial desproporcionada, bloquejar les comunicacions per internet, detindre arbitràriament a centenars de persones (inclosos militants del PCC) i ... reforçar el procés legal de desmuntatge de l'economia planificada i l'obertura a la privatització.

Sense perdre ni un minut l'oportunitat, els mateixos governs burgesos que mantenen estats fortament policials i que reprimeixen les seues masses (o les dels seus països satèl·lits) quan protesten contra les seues pròpies misèries, s'han afanyat a manifestar la seua "solidaritat" amb els manifestants cubans i la seua "consternació" per la repressió. La hipòcrita simpatia amb les mobilitzacions, manifestada per Biden, Bolsonaro o els dirigents dels països de la Unió Europea és una tàctica que té el mateix objectiu de la burocràcia governant: convèncer les classes treballadores cubanes i de tota Amèrica que l'única solució als seus problemes és el retorn a l'imperi del capital, l'abandó dels "vells somnis socialistes", la renúncia definitiva a un món lliure de classes socials, d'explotació i opressió.

Per part seua, amb el mateix objectiu restauracionista, encara que mètodes diferents, els governs burgesos imperialistes de la Xina i Rússia condemnen les mobilitzacions acusant-les d'instruments de l'imperialisme dels EUA i donen suport al govern cubà. Els uns i els altres utilitzen Cuba com un terreny d'enfrontament inter-imperialista, gens menyspreable, tenint en compte la seua situació estratègica enfront de les costes nord-americanes.

A més, les direccions tradicionals de la classe obrera s'adapten a un camp de la reacció o un altre. Els partits laboristes i socialdemòcrates es posen del costat de la seua burgesia. Producte dels seus vells llaços amb l'extinta burocràcia del Kremlin o amb l'actual de l'Havana, per tot el planeta, els partits "comunistes" que sobreviuen i la majoria de les organitzacions revisionistes del trotskisme s'han alineat incondicionalment amb el govern cubà, el qual presenten fraudulentament com l'honest depositari de les conquestes de la revolució de 1959, qualificant al seu règim burocràtic com a "socialista".

El nou període de lluites de classes que han anunciat les manifestacions de juliol de 2021 serà per això molt complex, amb intervenció directa de forces polítiques estrangeres els interessos de les quals són totalment contraris als de la classe obrera i les masses treballadores cubanes. Aquestes només podran aconseguir els seus objectius defensant les velles conquestes revolucionàries, enderrocant el govern restauracionista i la seua casta burocràtica, organitzant un estat revolucionari basat en els consells obrers i camperols triats democràticament i revocables en tot moment, lluitant per estendre la revolució a tota Amèrica.

A baix Iván Duque, la seua repressió i tots els seus projectes de fam i misèria!

Vaga General!

Per un govern obrer i camperol a Colòmbia!

12 de maig de 2021 - COREP

Colòmbia viu aquests dies un autèntic alçament obrer i camperol reprimit amb una violència inusitada pel govern d'Iván Duque, hereu polític de l'expresident, latifundista, narcotraficant i organitzador de milícies paramilitars, Álvaro Uribe.

Des del 28 d'abril, centenars de milers de treballadors de les ciutats, de joves estudiants i de camperols pobres, molts d'ells de pobles indígenes, abandonen el treball, paralitzen les ciutats, tallen les carreteres principals, s'enfronten a les forces policials militaritzades, assalten comissaries per a alliberar els detinguts. Avui dia, el govern reconeix 42 manifestants morts, els ferits es compten per milers i les organitzacions denuncien més de 70 desapareguts. El govern ja ha retirat el projecte de reforma tributària que pretenia implantar un impost sobre els aliments, béns i serveis de primera necessitat i incrementava la pressió fiscal sobre les classes treballadores. Però ni la repressió ni aqueixa retirada han paralitzat les vagues i mobilitzacions.

El senyal de partida ha estat un "atur nacional" d'un dia (l'enèsim) convocat el 28 d'abril pel Comando Nacional d'Atur, un organisme format per les direccions de les tres grans centrals obreres sindicals (CUT, CTC i CGT), del sindicat de docents (FECODE) i de les organitzacions de defensa dels pobles indígenes. La vaga va ser generalitzada, les manifestacions turbulentes. Però no es van acabar al final del dia, com exigien els dirigents sindicals, sinó que van continuar, fins i tot quan el dia 1 de maig el president va ordenar la militarització de les ciutats de Colòmbia. Van seguir també el dia 2 de maig, malgrat la retirada del projecte de reforma tributària i continuen quinze dies després, fent cas omís de les

"negociacions" del Comando Nacional d'Atur amb Duque i de les crides a tornar a la "normalitat".

L'explicació és senzilla. No és cert que la mobilització responga només al projecte de reforma tributària. Ni que es tracte d'un esclat social provocat només per l'actual crisi sanitària i l'agreujament de l'atur i la pobresa. Les mobilitzacions actuals són la continuació de les de finals de 2019, paralitzades per la pandèmia i el confinament. Com llavors, els objectius responen a la lluita contra el projecte del govern de:

- eliminar les pensions com un dret dels treballadors i privatitzar-les per complet,
- eliminar el salari mínim únic per a tot el territori nacional (regionalitzant la seua quantia) i per a tots els treballadors (els joves només cobrarien el 75%),
- privatitzar nombroses empreses públiques,
- reforçar la legislació repressiva i l'armament de la policia militaritzada.

Com en 2019, els sindicalistes, els militants socials i els camperols pobres també reclamen el "compliment dels Acords de Pau de 2016", que per a ells significa la fi de les execucions paramilitars a les ciutats i el camp. Recordem que només en 2020 van ser assassinats més de 300 militants de tota mena d'organitzacions socials. Els Acords de Pau, així mateix, van incloure clàusules (incomplides) amb la promesa de retornar als camperols una gran quantitat de terres de les quals van ser expulsats durant la guerra civil i que van acabar en mans de terratinents o empreses petrolieres i mineres.

A més d'aquestes reivindicacions, la crisi pandèmica ha posat a l'ordre del dia les relacionades amb l'assistència sanitària. En 2008, Uribe va privatitzar al complet l'Institut de la Seguretat Social, l'organisme públic que gestionava la sanitat pública. Ara, gestiona la "sanitat social" un entramat complexíssim d'empreses, de les quals la part del lleó són de capital nord-americà. El sistema va col·lapsar en 2013, amb impagaments generalitzats i les empreses negant-se a proveir serveis sanitaris a la població sense recursos. El sistema sanitari mai s'ha recuperat d'aquell col·lapse (els deutes i les disputes amb les empreses continuen) i ha entrat en la pandèmia sense voluntat ni capacitat per a fer front a les necessitats urgents de personal, instal·lacions i subministraments farmacològics. En 2020-21, desenes de milers de morts evitables - per Covid-19 i moltes altres malalties - jalonen la privatització de la sanitat colombiana.

Per la seua part, la crisi econòmica combinada amb la pandèmia ha elevat l'atur al major nivell dels registrats en els darrers 20 anys, multiplicant-se el treball informal i la inseguretat alimentària. Les darreres dades del Departament Nacional d'Estadística de Colòmbia calculen que l'any 2020 la població que està per davall del llindar de la pobresa s'ha incrementat en 3,6 milions de persones, fins el 42,5% de la població. A més, el mateix organisme comptabilitza que 1,7 milions de famílies colombianes no tenen accés a 3 menjars diaris.

Malgrat això, als buròcrates que dirigeixen el Comando Nacional d'Atur no els sembla que hi haja suficients raons per a enderrocar al president i el seu govern. Com en 2019, mantenen la política de convocar jornades d'atur (28 d'abril, 5 de maig, 12 de maig) exclusivament com a mesura de pressió per a iniciar negociacions que mai arriben enlloc, però que desmobilitzen les masses per esgotament. Heus ací el balanç d'alguns dels prota-

gonistes de la reunió negociadora el dia 10 de maig de 2020:

"No va haver-hi empatia del Govern amb les raons, les peticions que ens han portat a aquest atur nacional, no s'ha mostrat una empatia amb les víctimes de la violència que s'ha exercit de manera desproporcionada contra els manifestants que ho han fet pacíficament",

va agregar Francisco Maltés, president de la Central Unitària de Treballadors (CUT).

Per la seua part i després de la reunió, l'Alt Comissionat per a la Pau, Miguel Ceballos, va dir que "hi ha coincidència en el rebuig a la violència i en la zero tolerància a qualsevol conducta de la força pública que vaja contra la Constitució i la llei". [...]

"En aqueix context d'exploració hem sol·licitat als membres del Comité Nacional d'Atur si estaven d'acord amb el Govern per crear un futur espai amb la futura presència i garantia de les Nacions Unides i l'Església catòlica, a la qual cosa van respondre afirmativament i això ho valorem", va precisar el funcionari. (CNN en espanyol, 10 de maig de 2021)

En el terreny polític, tots els hereus de l'estalinisme versió Moscou, Pequín, l'Havana (Colòmbia Humana, Polo Democrático Alternativo, FARC-Comunes) es dobleguen davant el capitalisme i l'estat burgés. Cap d'ells es pronuncia per la ruptura de les negociacions i l'autodefensa de les masses.

Mentre les masses en tota Colòmbia, amb Cali al capdavant, estan decidides a acabar amb Duque i els seus projectes de fam i privatitzacions, mentre cada dia se succeeixen enfrontaments amb la policia que produeixen un mort darrere l'altre, els dirigents sindicals ploriquegen perquè el govern no té empatia!!! Com si no fora el govern qui pretén fer carregar sobre els treballadors el pes de la crisi, ha militaritzat les ciutats i envia les forces especials de la policia a assassinar manifestants!

La classe obrera, els camperols pobres, els joves provinents de les classes treballadores, no poden esperar d'aqueixos dirigents res nou ni diferent de la traïció sistemàtica als interessos de les masses. Han d'organitzar assemblees generals i triar comités en les empreses i les administracions, crear consells en els barris, en els llogarets, centralitzar els òrgans bàsics regionals i nacionals per a constituir la direcció política dels obrers, els empleats, els camperols, els estudiants i els pobles indígenes. Han de crear les seues pròpies milícies d'autodefensa contra els atacs de la policia i els paramilitars.

Per a vèncer i acabar definitivament amb tanta misèria i opressió han d'organitzar-se en un partit obrer revolucionari, derrocar el govern burgés i substituir-lo pel seu propi govern.

A baix Iván Duque i tots els seus projectes de fam i misèria!

No a les negociacions del Comitè Nacional d'Atur amb el govern. Vaga General!

Ruptura de totes les organitzacions de treballadors i oprimits amb Duque i l'estat burgés.

Per una sola confederació sindical democràtica i de lluita de classes.

Alliberament dels detinguts i desapareguts!

Desarmament i dissolució de les policies, milícies paramilitars i l'exèrcit. Milícies obreres i camperoles per a substituir-los.

Per les assemblees i consells en les empreses, les administracions, les universitats i els barris per a constituir la direcció política dels obrers, els empleats, els camperols, els estudiants i els pobles indígenes.

Vacunes gratuïtes per a tots! Reversió sense indemnització de totes les privatitzacions, començant per la sanitat pública. Sanitat pública universal, gratuïta i de qualitat.

Educació pública universal, laica i gratuïta a tots els nivells.

Reducció del temps de treball sense reducció de salari, fins a acabar amb l'atur.

Expropiació dels bancs, dels grans grups energètics, miners, industrials, agroalimentaris, de transport, comunicació, etc., sota control obrer.

Expropiació dels latifundis sense indemnització. Socialització de la terra i el seu lliurament als camperols.

Respecte dels pobles indígenes i de les minories nacionals.

Fora les bases nord-americanes de tota Amèrica Llatina!

Per un govern dels treballadors a Colòmbia!

Pels Estats Units Socialistes d'Amèrica Llatina!

Kolekto afiŝoj de la Pariza kaj Liona Komunumoj 1870-1871

1ª Dekreto de la Pariza Komunumo: Abolicio de la armeo. Nacia Gvardio, armita popolo. 29-03-1871

Teksto:

FRANCA RESPUBLIKA

LIBERECO EGALECO FRATERCO

PARIZA KOMUNUMO

La Pariza Komunumo DEKRETAS:

1^a La deviga militservo estas aboli-
ciita;

2ª Nenia milita forto, krom la Nacia
Gvardio, povas esti kreota aŭ enigota
en Parizon;

3ª Ĉiuj kapablaj civitanoj estas parto
de la Nacia Gvardio.

Urbodomo, la 29an de marto 1871

LA PARIZA KOMUNUMO.

Rosa Luxemburg

La socialització de la societat

Extractat d'Edicions Internacionals Sedov: <http://grupgerminal.org/>

La revolució proletària no pot tindre més meta ni resultat que la realització del socialisme.

Hui, totes les riqueses, les més extenses i millors terres, les mines, les màquines, les fàbriques, pertanyen a uns pocs propietaris i grans capitalistes. Aquesta situació ha de canviar completament.

Totes les riqueses socials, tots els instruments de treball, han de ser arrabassats als explotadors. El primer deure d'un govern realment proletari és aprovar lleis que declaren la propietat social dels principals instruments de producció i els posen sota el control de la societat.

Llavors començarà la vertadera i més dura tasca: la construcció de la societat sobre fonaments completament nous.

En el moment actual, els treballadors només són màquines vives a les quals únicament se'ls demana que funcionen. En la societat socialista tot això haurà de canviar! L'empresari individual desapareixerà. La producció ja no tindrà com a finalitat l'enriquiment personal d'individus, sinó la satisfacció de les necessitats de tots. La producció tindrà per objectiu assegurar a tots condicions humanes de vida, una bona nutrició, vestits, alimentació intel·lectual.

És obvi que la societat socialista exigirà l'obligació de treballar per a tots els que puguin fer-ho, amb excepció, per descomptat, dels xiquets, els ancians i els malalts. La societat ha de prendre al seu càrrec tots els que no puguin treballar, no com hui, donant-los miserables almoines, sinó envoltant als xiquets de les cures necessàries, inculcant-los una educació social, atenent convenientment els ancians, cuidant gratuïtament els malalts, etc.

Per les mateixes raons, és a dir, pel benestar de la comunitat, s'han d'emprar intel·ligentment els mitjans de producció i les forces de treball. El balafament, que actualment és generalitzat, ha d'acabar-se.

Totes les indústries de guerra i de municions han de ser suprimides, perquè la societat socialista ha de prescindir d'enginyers assassins, i les importants matèries primeres i força de treball que se'ls dediquen han de ser emprades a fins més útils. Les indústries de luxe, que proveeixen hui amb tota mena de fantasies als paràsits, han de desaparèixer igualment.

Ara, el treball a la fàbrica, en els camps o en l'oficina constitueix generalment un càstig, una càrrega, per al proletari. En la societat socialista, en la qual tots treballaran pel bé comú, haurà d'haver-hi bones condicions d'higiene i comoditat en el treball. Hauran de ser introduïts una jornada laboral curta, que no vaja més enllà de les capacitats normals, tallers higiènics i totes les mesures necessàries per a fer el treball entretingut i variat, perquè tots puguin fer la seua part del quefer social amb amor i gust.

La societat socialista té necessitat d'homes i dones que estiguen plens d'entusiasme pel benestar comú, curulls d'esperit de sacrifici i de solidaritat, d'homes i dones que, igualment, accepten amb coratge les faenes més pesades. Però no haurem d'esperar desenes o centenes d'anys per a tindre'ls, fins que s'eduquen noves generacions. La massa proletària adquireix en la revolució l'idealisme necessari i arriba ràpid a la maduresa intel·lectual. Si aconseguim formar ardents lluitadors en la revolució actual, tindrem igualment els treballadors socialistes futurs que posaran les bases d'un nou ordre. Tot un vell món podria ha de ser aniquilat i tot un nou món ha de ser construït. Però nosaltres ho aconseguirem.

